

quasi obrectantem referre solitum audiui. Sed longè aliter senserim: laudique attribuo Episcopis, tam pauperes fuisse, ut nihil proprium haberent, neque ab aliis potius quam fisco sumerent, ubi neminem gravabant, ita in utrisque egregium exemplum. At quis non observavit jam antea tres alios ex eadem regione adfuisse Synodo Arelatenſi primæ, scilicet Eborium de civitate Eboracenſi, Restitutum de civitate Londinenſi, & Adelphium de civitate Colonia Londinenſium. Unum addam testem D. Chrysostomum ^a, dum ait: *Britannica Insula extra hoc mare sita, & quæ in ipso Oceano sunt, virtutem Verbi senserunt: sunt enim etiam illic fundate Ecclesie, & erecta altaria: illius, inquam, Verbi, &c.* Sed satis sit de antiquitate hujusce Ecclesiæ.

Præquam autem Notitiam Provinciarum & Sedium Ecclesiasticarum, quæ in Britannia institutæ sunt, aggrediamur, unum supponere est, scilicet plagam quam Romani occupaverant, primum in duas partes ab his divisam fuisse, Australem, quam cum Wallia Dio superiorem vocat, & Septentrionalem, quæ inferior appellabatur; eandemque postea in tres Provincias distributam, Britanniam primam, Britanniam secundam, & Maximam Cæsariensem.

Stetit hæc divisio per aliquot tempora: sed demum Britanniam quinque-partitam Romani fecerunt, his tribus Provinciis Valentiam & Flaviam Cæsariensem addentes. Harum prior Maximæ Cæsariensis pars Septentrionalis fuisse videtur, quam à Pictis & Scotis occupatam Theodosius sub Valente Imperatore Dux recuperavit, & in ejus honorem Valentiam nominavit. Alteram verò Flaviam à Flavio Imperatore illius Theodosii filio nomen sumpsisse ex hoc conjicio, quod ante hujus Flavii tempora, Britannicæ Flaviæ nomen mentio fiat. Britannia prima omnem illum tractum oramque continebat, quæ Tamisim, Sabrinam & Britannicum fretum interjacet. Britannia secunda totam eam regionem occupabat, quæ nunc Wallia dicitur, à Sabrina ad mare Hibernicum extensa. Flavia Cæsariensis inter Tamisim & Humbro flumina porrecta fuit: Maxima Cæsariensis ab Humbro ad Tinam flumen, & Vallum Adriani pertingebat: Valentia denique ab iisdem Tina & Vallo Adriani ad Vallum Severi juxta Edimburgum protendebatur, ubi Romani Imperii, quo tempore divisio hæc usu recepta fuit, ultimus terminus. Singulæ singulis Magistratibus parebant, scilicet Maxima Cæsariensis & Valentia Consularibus, Britannia verò prima & secunda, & Flavia Cæsariensis tribus Præsidibus, ut in Notitia Civili Imperii Romani legitur.

Jam verò quot his Provinciis sedes Archiepiscopales Episcopalesque prioribus sæculis fuerint, dicendum est. Britanniam universam viginti & octo civitatibus quondam nobilissimis insignitam, scribit Beda ^b: & bis denis, bisque quaternis decoratam Gildas ^c ait. Totidem in ea Præsules extitisse, tres scilicet Archiepiscopos & Episcopos viginti quinque, testantur pene omnes Britannicarum rerum Scriptores. Sedes tres Archiepiscopales in primariis urbibus constituunt, primam Londini ad Orientem, secundam in urbe Legionum Caerleona ad Occidentem, & tertiam Eboraci ad Septentrionem; necnon viginti quinque sedes Episcopales eis subjiunt. At quo nitantur fundamento sanè non video: maxime cum S. Augustini discipuli Britannicam Ecclesiam restaurantes, in locis parum insignibus sedes Episcopales, & quidem nunc in hac, nunc in illa civitate, posuerint. Unum ego ante alia dicam, nempe certum esse, quod in Britannia multi primis sæculis fuerint Episcopi: Idque facile probaretur, si contrarium cuiquam dubium esse posset. Sed quis hac de veritate ambiget, cum tres ex iis, ut jam dictum est Concilio primo Arelatenſi subscripserint; tres item Concilio Ariminensi adfuerint; & Augustinus in Britanniam veniens Concilium Episcoporum qui apud eam erant celebravit. Britones, inquit Beda ^d, confitentes veram esse viam d. Beda lib. 2. just.

^a Chrysost.
Quod Christus
sit Deus. lib. 1.
Καὶ γὰρ αἱ Βρε-
ταννικαὶ νῆσοι, αἱ
τῆς θαλάττης ἐν-
τός κεῖνται ταύ-
της, καὶ ἐν αὐ-
τῇ ἔσται τὸ ὄνομα
αὐτοῦ, τῆς δυνάμε-
ως τοῦ ῥήματος ἡ-
σθοντο, καὶ γὰρ κα-
κεὶ ἐκκλησίαι, καὶ
βυσσασίρια πενή-
γισιν.

IV. ANTIQUÆ DI- VISIONES BRITANNIÆ.

V.
METROPOLE-
ON ECCLESIA-
STICARUM
BRITANNIÆ
NUMERUS.
^b Beda Hist.
Eccl. lib. 1.
cap. 1.
^c Gildas Epist.
de Britannia
excidio.

^d Beda lib. 2.
cap. 2.